

Ramtha

La început a fost Vidul

Fragment din:
*Reflecțiile unui maestru despre
istoria omenirii: Partea I*

„Soarele vostru la amiază nu avea paloarea și strălucirea luminii născute din gândul perfect. Iar când gândul s-a uitat la lumină, în călătoriile sale prin sine, lumina s-a uitat la gând și a văzut perfecțiunea ca și creator.“

– Ramtha

JZK Publishing, diviziune a JZK, Inc.
Copyright © 2001 JZ Knight

Dacă ești obosit de viața ta la piață, de venirile și de plecările și de mirosurile și de strigătele și de înjurăturile și de gunoiul și de frumusețea și de toate lucrurile minunate în orașul tău și între porțile lui, ieși, maestre, într-un miez de noapte al nopții tale și uită-te la stele. Găsește una care atârână ca un giuvaer, atât este de măreață. Uită-te la ea. Pare să fie mai mare decât celelalte, din jurul ei, dar nu e atât de mare încât să ia lumina celorlalte. Și nu e atât de mare, încât să lumineze tot miezul nopții și să distrugă fundalul, sau Vidul fundamental care le dă steluțelor strălucitoare ființa lor prețioasă. Uită-te la steaua ta și, dacă te uiți un pic înspre apus, o să vezi luna în argintul ei; cât de minunat atârână ea acolo. Acum uită-te la giuvaer și uită-te la lună și uită-te la orizontul minunat – uită-te la orizontul minunat – și vezi dacă poți să pătrunzi Vidul miezului de noapte; vezi cât de departe poți să zărești acolo.

Maestru solitar, atât de mic, atât de mărunț, atât de infinit de mic în lumea ta, ieși și uită-te la această vastă împărăție care a trăit eoni întregi, în timpul tău. O să-ți arăt ce putere ai. Privește stelele, vezi cât sunt de minunate. Ele nu spun un cuvânt. Ele nu spun omului să tacă; nu îl condamnă. Nu îl împacă pe om; nu îl evocă pe om. Nu fac nimic din toate astea, dar se exprimă perfect. Cât de puternice sunt. Cât de minunat e să te uiți la ceva căruia poți să-i zărești frumusețea fără nicio îmbujorare, fără nicio rușine și care va fi acolo întotdeauna, în mod remarcabil, ca să-ți amintească,

La început

poate într-o amintire uitată a străvechimei tale și a puterii tale, cât de infinit de mic crezi că poți să fii. Acum uită-te la giuvaerul care atârna în cer; cât de strălucitoare e lumina ei, cât de minunată. Acum închide ochii. Când închizi ochii, nu o mai vezi. Ai putere mai mare asupra giuvaerului, căci, într-o singură clipire a ochilor tăi, el nu mai este. Și când omul deschide din nou ochii și se uită la cer, ea e tot acolo, așteptându-l să se uite din nou. Și același giuvaer care e în cerul tău, aceeași ființă minunată, o să aștepte iar, încă zece ani din viața ta, până ieși din nou afară și te uiți la frumusețea ei. Atât e de răbdătoare.

Și acum, cum rămâne cu maestrul care câștigă din asta și cumpănește și se uită la ceruri și își dorește să fie acolo pentru că, aparent, acolo e pace. Nu e nicio voce. E lumină. E viață din abundență. E strălucire din abundență. Și undeva în masă e Dumnezeu, iar el vrea să meargă acolo. Omul vrea să se înalțe printre stele – și din ce motiv? Ca să lase în urmă întunericul și noroiul și prostimea de la piață, și condamnarea, și toată nimicnicia pe care a fost făcut să o simtă. Cine știe că ești Dumnezeu? Cui îi pasă? Cine știe că ești Christos? Și chiar le pasă? Merită să fii standardul care ești? Poți să fii așa de luminos de frumos, ca și mărețul giuvaer și totuși, să nu îi umbrești pe cei mai mici, care au și ei lumina lor – sau să devii așa de măreț, încât Vidul să fie dat la o parte și să nu existe individualitate? Cui îi pasă? Omului care se uită la ele îi pasă.

Acum își găsește un buștean și se așează cu fundul pe el și își pune coatele pe genunchi și își sprijină bărbia în palmă. Și maestrului solitar îi scapă o lacrimă, căci e ținut departe de giuvaer și de argintul lunii și de eternitatea miezului nopții. Și, dintr-un motiv îngrozitor, el e prins aici, în capcană. Și varsă o lacrimă, căci nu așa ar trebui cu toții să-și recunoască măreția, devenind mai întâi atât de mici? Ba chiar așa. Când omul e pus jos, fie de sabie sau de intimidarea altora sau de mișcarea sălbatică și liberă a cerului, ca să își realizeze micimea, numai atunci o să înceapă să își contemple măreția.

Hai să ne uităm din nou la maestrul care stă cu dulcea-i bărbie sprijinită în mâini. Și pe când varsă o lacrimă pentru cât e de pierdut și pentru destinul lui, curând vine un vânt de iarnă – vânturile de noapte sunt minunate – și îi usucă lacrima de pe față. Și se uită din nou și spune, în noaptea minunată: „Unde sunt eu, față de tine? Unde sunt eu, față de tine care ești așa de măreț și așa de permanent, așa de răbdător? Unde sunt eu față de tine, ca importanța mea să aibă o valoare și să conteze în împărăția ta, care a văzut atâtea fețe de oameni uitându-se la tine, mari și mici? Și totuși, tu mă lași pe mine, cel neînsemnat, să mă uit la grația și la frumusețea și la misterul tău, la fel cum ai făcut și cu toți ceilalți din trecutul meu, care sunt considerați oameni măreți. Cine ești tu, care mă lași să fac asta?” Și minunatul giuvaer pare că strălucește și mai tare, iar el capătă speranță. Și cade pe spate și se uită într-acolo și, curând, Fermecătoarea lună își începe lumina ei palidă.

O, maestru minunat, ți-ai pierdut vrednicia, printre atâta măreție. Fii împăcat. Dă-mi voie să-ți arăt cine ești, în această lume batjocoritor de plină de tentații în care

La început

trăiești. Ce este adâncimea? Ce este înălțimea? Ce este specia a tot ce este, să vină laolaltă într-o masă care a crezut că este perimetrele eternității, adâncimile lui Acum, care s-a gândit să consume Vidul care a fost mereu și va fi întotdeauna? Și gândul, de la sine – de la sine – radiază dincolo de perimetrele și de vibrațiile de lumină care a fost gândul. Și gândul, Vidul suprem și creator care a fost și este Dumnezeu, a devenit mișcarea din centrul gândului, nucleul, începând să vibreze pe jurubițele exterioare ale eternității, în adâncimile Acum-ului mișcării.

Gândul a contemplat tonul vibrațional al mișcării și mișcarea a făcut valuri. Și gândul a început și a hohotit, iar tunetul și mișcarea au început să se unduiască în hohot. Și sărind între marginile eternității, vârfurile gândului au devenit strălucirea de lumină și s-a născut lumina și elocvența. Și trecând în acest perimetru, a ajuns la un val de gând, iar valul s-a încrețit acolo și s-a născut lumina. Și în Acum, în centrul care a produs valul, s-a născut lumina și s-a revărsat înpumată în gând, în Acum și a strălucit cu minunată frumusețe asupra sa.

Iar gândul – Dumnezeu Atotputernic, lumină principală evocată – s-a contemplat pe sine în expansiune, într-o măreție și mai mare, într-o încorporare de lumină care nu fusese văzută niciodată prin contemplarea atotputerniceii, consumatoarei imaginii numită Dumnezeu. Și venind acest hohot și născându-se lumina, gândul și-a contemplat imaginea și lumina era mai măreață decât orice spectacol. Soarele vostru la amiază nu avea paloarea și strălucirea luminii născută din gândul perfect. Lumina a fost evocată și, în imaginile sale, a fost creat sunetul, într-o armonie în care fiecare mișcare crea un alt sunet. Și rulând mai departe, gândul a devenit mai măreț și mai expansiv, și din gând au mai fost evocate și altele în lumina vizionară, iar sunetul a devenit minunat în gând, în Acum. Și iată, cum expansiunea s-a creat pe sine ca nivel, a început să murmure o spectaculoasă mișcare de melodie și a început să se deplaseze în sine – în sine – în eternitate; și lumina a început să se deplaseze cu ea. Și cum se mișca lumina, se mișca și sunetul. Iar când gândul s-a uitat la lumină, în călătoriile sale prin sine, lumina s-a uitat la gând și a văzut perfecțiunea ca și creator.

„Privește stelele, cât sunt de minunate. Cât sunt de puternice. Cât de minunat este să te uiți la ceva căruia poți să-i zărești frumusețea fără nicio îmbujorare, fără nicio rușine și care va fi acolo întotdeauna, în mod remarcabil, ca să îți amintească, poate într-o amintire uitată a străvechimii și a puterii tale.“

— Ramtha

Pentru informații despre Ramtha și Școala de Iluminare a lui Ramtha, vă rugăm să contactați Școala de Iluminare a lui Ramtha, P. O. Box 1210, Yelm, WA 98597, sau sunați la 1.800.347.0439, 1.360.458.5201. Vizitați-ne online la www.ramtha.com sau www.jzcpublishing.com.